

Prin urmare, Comisia consideră că argumentele invocate de Republica Slovacă în cadrul procedurii care precedă introducerea prezentei acțiuni nu pot fi admise și își menține poziția potrivit căreia Republica Slovacă nu își îndeplinește obligațiile cuprinse în cererea introductivă.

- (¹) Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize; JO 2009, L 243, p. 1)
- (²) Regulamentul (UE) nr. 610/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul frontierelor Schengen), a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen, a Regulamentelor (CE) nr. 1683/95 și (CE) nr. 539/2001 ale Consiliului și a Regulamentelor (CE) nr. 767/2008 și (CE) nr. 810/2009 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO 2013, L 182, p. 1)

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Amtsgericht Kehl (Germania) la 28 septembrie 2018 –
Procedură penală împotriva lui UY**

(Cauza C-615/18)

(2018/C 445/11)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Amtsgericht Kehl

Părțile din procedura principală

Staatsanwaltschaft Offenburg

împotriva

UY

Întrebările preliminare

- 1) Dreptul Uniunii Europene, în special Directiva 2012/13⁽¹⁾, precum și articolele 21, 45, 49 și 56 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru care permite ca în cadrul unui proces penal să se dispună ca inculpatul, pentru simplul motiv că nu are reședința în statul respectiv, ci într-un alt stat membru, să fie obligat să numească un mandatar *ad litem* căruia să îi fie comunicată ordonanța penală de condamnare emisă împotriva sa, ceea ce are drept consecință faptul că această ordonanță va deveni definitivă și, astfel, se creează condiția juridică prealabilă necesară pentru stabilirea caracterului penal al unei acțiuni ulterioare a inculpatului (caracterul definitiv), chiar dacă inculpatul nu a avut efectiv cunoștință de ordonanța menționată, iar informarea efectivă a inculpatului cu privire la această ordonanță nu este asigurată într-o măsură comparabilă cu situația în care ordonanța penală de condamnare ar fi fost comunicată unui inculpat care are reședința în statul membru respectiv?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, dreptul Uniunii Europene, în special Directiva 2012/13, precum și articolele 21, 45, 49 și 56 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru care permite ca în cadrul unui proces penal să se dispună ca inculpatul, pentru simplul motiv că nu are domiciliul în statul respectiv, ci într-un alt stat membru, să fie obligat să numească un mandatar *ad litem* căruia să îi fie comunicată ordonanța penală de condamnare emisă împotriva sa, ceea ce are drept consecință faptul că ordonanța penală va deveni definitivă și, astfel, se creează condiția juridică prealabilă necesară pentru stabilirea caracterului penal al unei acțiuni ulterioare a inculpatului (caracter definitiv), iar inculpatului îi sunt impuse, în urmărirea respectivei infracțiuni, obligații mai mari, din punct de vedere subiectiv, pentru a se asigura că va lua efectiv cunoștință de ordonanța penală de condamnare decât obligațiile care i-ar reveni inculpatului în cazul în care acesta ar avea reședința în statul membru, ceea ce face posibilă urmărirea penală pentru neglijență a inculpatului?

(¹) Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale, JO 2012, L 142, p. 1.